Syndikalisten.

Organ for den revolutionære Arbejderbevægelse i Danmark.

Nr. 7. | Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Pris 30 Øre Kvartalet, 5 Øre pr. Ekspl. | 1. August. | Udgivet af Syndikalistisk Forbund. Redigeret af en Komité. Ansvarsh. Johs. Mortensen. | 1909.

To Racer.

Vend Blikket mod Øst,
hvor rødmende Skyer
i truende Jag
fra Knutlandets Kyst,
fra Bloddaadens Byer
flyr Mordsalvens Brag.

Hør Rædselens Skrig,
af Hvælvinger favnet,
som Pinslernes Svar.
De Tusinders Lig,
hvad har de vel gavnet
den bloddrukne Zar?

Ved Dag og ved Nat
den dødssvangre Skæbne
om Sceptret er lagt.
Slig Enevolds-Skat
mod Skræk kan ej væbne
en Selvherskers Magt. — — — —

Bag Bloddampens Sky
om Frihedens Skænder,
ses Klogskabens Mand.
Et Fremskridtets Gry
Barbarlivet ender
i Rædslernes Land.

Med Snildhed i Blik,
Med Styrke som Jærnet
Mangolen han staar.
Mod Dødsrigers Skik
han bygger sig Værnet,
og Sejren han naar.

En Aands-Harmoni
Tekniken vil favne
med broderlig Haand.
Varmt knytter da vi,
for Jorden at gavne,
det gul-hvide Baand.

Li-ping.

Socialdemokratiet og Statsmagten.

Alle vore socialdemokratiske Højheder med Borgbjerg i Spidsen, ser som bekendt kun Arbejderklassens Frigørelse i en fuldstændig Erobring af Statsmagten. De fantaserer uafbrudt om, at kun Socialdemokratiet som lovgivende Magt vil være i Stand til at sikre enhver sine Menneskerettigheder som Samfunds- og Verdensborger; hvorvidt de selv tror dette, vil jeg ikke her undersøge nærmere, men blot slaa den gamle Kendsgernlng fast, at ens økonomiske Stilling bestemmer ens politiske Standpunk.

Imidlertid maa det for enhver tænkende Arbejder, der har Evne til og Interesse af at gennemtænke de nuværende Samfundsforhold og Statsorganisationen, hvor alt Tyrani, Undertrykkelse og Klasseforskellens Nedertrægtighed har sine sikre Arnesteder, staa urokkeligt fast, at man kan alt andet, men blot ikke proklamere et for alle lykkeligt Samfund ved Hjælp af Statsmagtens Erobring; thi enhver Statsform er den økonomiske Magts Krone og Topfigur, hvorigennem al social Elendighed systematisk dirigeres og opretholdes ved Hjælp af alt det, man kalder Lov og Ret. For Mennesker, der ikke tænker tilstrækkelig dybt, ser det ud, som om Statsadministrationen og Lovgivningsmagten er den egentlige originale Statsmagt og som saadan ogsaa den, man maa erobre, for at kunne skabe bedre Samfundsforhold. At bekæmpe og bearbejde Lovgivningsmagten med socialdemokratiske Stemmesedler kunde der nok være Mening i, hvis det virkelig var Tilfældet, at de Personer, som repræsenterer Staten, var den egentlige Magt og ikke som nu, nogle viljeløse Redskaber for de økonomiske Magthaveres Interesser.

Nej, Statsmagten ligger ikke i Rigsdagsbygningen i Fredericiagade, ikke i Ministeriet i Slotsholmsgade, ej heller paa Hoffets Amalienborg, lige saa lidt som den findes hos vore patenterede Statsapostle i Farimagsgade 49. Nej, alle disse Statsinstitutioner er simpelthen ganske almindelige Automater, hvorfra de økonomiske Magthavere i Samfundet kan trække sig for en 25 Øre Interesse, saasnart de ønsker det; men kommer derimod Arbejderne til disse Automater, maaske kun for at trække en 5 Øres Interesse, saa viser det sig straks, at Mekanismen virker i en gal Retning. Arbejderne bliver nok af med Pengene; men de faar saagu' ingen Varer. Hertil svares fra den højeste til den laveste socialdemokratiske Visdom: »Vælg bare flere socialdemokratiske Repræsentanter ind i Rigsdagen og Kommunen, saaledes at vi faar Flertal, saa skal Automaterne i Staten saavel som Kommunen nok virke til jert Gavn.

Ganske bortset fra, at et rent og klart Arbejderflertal i Statens Lovgivningsmagt, af forskellige Grunde er en Umulighed, vil et saadant Flertals Arbejde aldrig komme til at ramme Statsmagtens økonomiske Grundpiller. Denne Magts Fundament er paa den ene Side kun opsparet Arbejdskraft i Form af kolossale Værdier i Fabrikation og Forbrug, og paa den anden Side selve Jordens Overflade og de der hvilende Skatte, som enkelte Mennesker har beslaglagt under Navnet Privatejendom. Det er altsaa en lille Klike af Personer, der har tilranet sig Jordens Værdier og derved skabt de udskudte Millioner af besiddelsesløse Proletarer. Statsmagten er derved opstaaet som et teknisk Hjælpemiddel i Kampen mod de Besiddelsesløse.

De egentlige Statsindehavere er en international Klike af Jordklodens Værdirepræsentanter, som stadig holder Staten vedlige og bestemmer dens tekniske Stilling med Hensyn til Lov og Ret. Alle de uhyre Summer, som de forskellige europæiske Statsadministratorer skal bruge til Statens, Militarismens og Humbugens Opretholdelse, bliver forstrakt i Form af Laan fra disse egentlige internationale Statsmagthavere, hvilket bevirker, at disse faa Personer sidder mageligt og griner i Skægget med alle Stater i deres Vestelomme. Det er en Kendsgerning, at alle europæiske, saakaldte Folke- eller Statsregeringer, sidder i bundløs Pengegæld til disse Magthavere; og det er derfor klart, at ingen Rigsdag i noget Land kan vedtage en Lov, uden at disse Magthavere giver deres Samtykke. I hvert Tilfælde vil et Rigsdagsflertal altid forme et hvilket som helst Lovforslag saaledes, at det ikke kommer de økonomiske Magthavere paa Tværs eller skader deres Interesser, men kun holder Underklassen i stramme Tøjler. Hvis de danske Arbejdere havde 114 Borgbjerg,ere i Rigsdagen, vilde disse Forhold dog alligevel blive uforandrede, fordi Samfundets økonomiske Magtforhold altid har været og vil vedblive at være den statspolitiske Magts Rødder, og det er disse Rødder, Arbejderne og hele Proletariatet maa og skal til Livs, hvis det sociale Spørgsmaal overhovedet kan løses ved menneskelig Forstand og Handlekraft —, hvorom der jo er forskellige Meninger. Det har nemlig i Tidens Løb vist sig, at alle Underklassens Frigørelsesbestræbelser er blevet forfulgt af en mægtig Fjende, den saa forhadte Uvidenhed i Underklassens egne Rækker, og den har hidtil med sikker Haand ødelagt ethvert økonomisk Frigørelsesforsøg.

Det er ogsaa denne Uvidenhed, som de sociale Arbejderprædikanter drager sig til Nytte, idet de fører Arbejderne bag Lyset med det statspolitiske Humbugsmageri, som kun formaar at skabe en hel Hær af politiske Arbejderførere, der saamænd ikke har anden Opgave, end at beskytte og bevogte de røvede kapitalistiske Samfundsværdier.

Hvorledes Arbejderne skal tage Kampen op for deres egen Sag og ikke for at fremme nogle forretningsmæssige Spekulanters Interesser, derom skal jeg i næste Nummer uddybe min Mening, navnlig med

Henblik paa den syndikalistiske Bevægelses Maal og Midler.

Hans Petersen.

Dagspressen.

II.

»Kristeligt Dagblad« repræsenterer ikke nogen særlig politisk Farve, det er en fælles Nævner for de 3 før nævnte politiske Farver. Dets Opgave er at saa Religionens giftige Frø blandt Arbejderne, for at man lettere og mere ubemærket kan stjæle deres Menneskeret. Dette Organ repræsenterer altsaa det samme System.

Bag »Middagen«, »Folkets Avis« og »Aftenbladet« staar ingen politiske Partier, de repræsenterer enkelte Personer, som har til Formaal ved Leflen for Arbejderne til den ene Side, at afpresse disses Toører, og til den anden, krumme Ryggen for de store Tyveknægtes Pengepose, naar dette betaler sig, altsaa Kryb, som lever af Spyt og Smiger, alt eftersom det giver flest Penge i Kassen, og uden at der frembringes Værdier, Snyltere er disse Personer, som lader sig betale dels af Tyvene, og dels af de Bestjaalne. Den Del af Dagspressen skal vi derfor ikke omtale nærmere, det er nemlig den mest foragtelige Del af de store Tyves Lejetjenere, denne Presse repræsenterer.

De her nævnte politiske Partier er forskellige Led i det samme Tyve-, Røver- og Mordersystem, som det bestaaende Samfund er sammensat af. Det fælles Navn for hele denne Bande er S t a t e n, og naar disse forskellige Afskygninger af det samme System fører sine store politiske Kampe, saa er det kun for at bortlede Arbejdernes, de Bestjaalnes Opmærksomhed fra det Tyveri, de daglig er Genstand for. Disse Kampe drejer sig nemlig kun om, hvem der skal have den største Part af det røvede Gods, hvilket man tinger og sjakrer om i Rigsdagen. Derfor Arbejder, du skal ikke anerkende det Tyvekomplots Ret til at handle med din Ejendom og Menneskeret ved at deltage i denne Sjakren og lade dig nøje med, hvad du paa denne Maade vil faa tilkendt af det, man først har stjaalet fra dig! Gør du det, da vil man saa meget lettere kunne stjæle fra dig, uden at du opdager det.

Arbejder, du skal erobre den økonomiske Magt, sæt dig i Besiddelse af Produktionsmidlerne, tag Maskinerne og producer efter Behovet, smid Tyvenes Repræsentanter væk, og sig til dem: Den, som ikke vil arbejde, bør heller ikke have Føde! Landarbejder, Husmand, tag din Jord, du skal ikke betale Afgifter til disse Prioritetshavere, hvis Ret kun er Tyvenes Ret. Lad dem saa sende Militæret ud imod dig, for at tvinge dig til at betale, thi hvem er Militæret? er det ikke dine egne Sønner? dem maa du altsaa gøre forstaaeligt, hvad det er, de skal bruges til, saa de nægter at respektere dən Ordre, der bliver givet dem af de store Tyves Øverste, og tværtimod stiller sig ved din Side i fælles Kamp for din Ret.

Arbejder, naar der tales om den offentlige Mening, saa vid, at den offentlige Mening er den, som Pressen dikterer, og da vi nu véd, hvem denne Presse repræsenterer, saa véd vi ogsaa, at den saakaldte offentlige Mening kun er et Udtryk for de statsorganiserede Tyves Fagforening, hvilken vi som Arbejdere ikke skal respektere. Op til Kamp imod det forbandede System, som vi nu lever under! Den parlamentariske Rævesaks, som man har stillet op for at fange dig, naar du begyndte at komme til Bevidsthed om dit Menneskeværd — smid den ad Helvede til! det vil sige, i Hovedet paa de Slyngler, som har stillet den op! Er du først fanget i denne Saks, da kan man uhindret røve og stjæle fra dig, man frygter nemlig ikke for dig, saa længe du kun nøjes med at sende Repræsentanter ind i de organiserede Tyveknægtes lovgivende Forsamling, for at snakke om din Ret. Saa længe du gør dette, maa du bøje dig for de Afgørelser, d e r træffes. og Uretten, Myrderiet, Sult og Nød, Lidelsen og Savn for dig og din Klasse vil fortsættes uhindret og uforandret. Men den Dag du ikke længere respekterer disse Love og Afgørelser, og ikke nøjes med at snakke, men skrider til Handling og eksproprierer tilbage for dig og din Klasse de røvede Værdier og Retten til Livet, da vil dette forbandede Samfund ryste i sine Grundvolde, styrte i Grus, og en ny Tid vil begynde.

H. P. Willumsen.

Rene Linier.

»Saa fremad da. her vi og der de andre, de rene Linier er vor Politik.«

Saaledes var det, den socialdemokratiske Rigsdagsmand og Poet skrev for 6 Aar siden, men var det allerede den Gang en stor Usandhed, saa er det nu en dundrende Løgn; alene dette at ville forene Politik med rene Linier er i sig selv en saa stor Inkonsekvens, at kun meget naive Hoveder kan tro paa den Mulighed, at der kan føres en principiel Klassekamp ad statsparlamentarisk Vej.

Men ikke desmindre ser vi, at der netop paa dette Punkt er ved at rejse sig en Opposition imod Partiledelsen. Denne Opposition forlanger enhver Alliance med de borgerlige Partier ophævet, forlanger, at der paa Rigsdagen skal føres en principiel Kritik imod det bestaaende Samfund, ud fra et rent socialistisk Synspunkt, for paa den Maade at drive en stærk socialistisk Agitation.

Det egentlige Arnested for denne Tanke finder vi i de socialdemokratiske Diskussionsklubber. At drive en Opposition paa dette Punkt er bleven disse Klubbers Kæphest, og de har af den Grund erhvervet dem et ikke fuldtud berettiget Stempel for Radikalisme. Det alliancefjendtlige, parlamentariske Standpunkt er blevet Samlingsmærket for det store Flertal af disse Klubbers Medlemmer, og anderledes tænkende vil vanskelig finde sig tilrette der, da Diskussionerne saa godt som altid føres paa dette Grundlag. Medlemmerne er Marxister til Liv og Sjæl, og de har i de mange og lange Diskussioner, der gentages Aar efter Aar over omtrent de samme Emner, udviklet en Fortolkningskunst af de marxistiske Teorier, som ikke giver de hellige Bibelfortolkere meget efter i Snedighed, men som tillige viser, at Marx efterhaanden har antaget en guddommelig Skikkelse for dem. De har faaet omtrent samme klippefaste Tro paa de marxistiske Teorier, som de hellige har paa de bibelske Uhyrligheder.

Men trods alt var Karl Marx dog kun et Menneske, og selv om hans Lærdomme i Mangt og Meget holder Stik — endnu, saa hindrer det dog ikke, at han kan have udtalt sin Mening om Spørgsmaal, som han ikke fik Lejlighed til at se virke i Praksis og derfor ikke kunde vide, hvorvidt hans Mening var rigtig eller ej. Blandt disse Spørgsmaal kan nævnes: Parlamentarismen. Marx havde ikke Lejlighed til at se Arbejderne som Klasse anvende Parlamentarismen i deres Kamp, men han tænkte sig, at en socialistisk Rigsdagstale vilde være af umaadelig agitatorisk Betydning, begrundet paa den Avtoritet, en saadan Tale er forlenet med. Nu, da vi har hørt adskillige Tusinde Rigsdagstaler, opdager vi snart, at Marx har taget fejl, og vi sér, at selve Deltagelsen i de parlamentariske Forhandlinger umuliggør den revolutionære Propaganda fra den Kant, idet nemlig, at Parlamentarismens Styrke ligger i dens praktiske Resultater; men en principiel, passiv Kritik vilde ingen Resultater bringe, hvorimod man ved at gaa en Streg til højre og forhandle med de andre Partier paa et borgerligt Grundlag, vel nok kan bringe noget med hjem, som kan have Skin af Fordele for Arbejderklassen, men som i Virkeligheden kun tjener til at stikke dem Blaar i Øjnene.

Derfor er Alliancer og Kompromisser en Nødvendighed, naar man vil deltage i det parlamentariske Lovgivningsarbejde, og selv om man paa Hundrede Partikongresser forkastede Alliancen; vilde Samarbejdet paa Rigsdagen alligevel komme i Stand, medmindre Partiet som Helhed vilde gaa saa langt til højre, at det blev anerkendt som et borgerligt Parti, og netop her ligger det uholdbare, det inkonsekvente i Alliancemodstandernes Standpunkt, de raaber paa rene Linier i Klassekampen, men vil bibeholde Aarsagen til at Linierne udviskes.

Og det er ikke alene i Danmark, at disse Forhold gør sig gældende, de er nogenlunde de samme overalt, selv i Tyskland er det saa højtpriste »renlivede« teoretisk grundmurede Socialdemokrati paa gode Veje til at forsumpe i det parlamentariske Uføre og kun de stærke Fagforeninger holder endnu noget igen der. En tysk Socialdemokrat udtalte forrige Aar paa Partidagen: »Vort Løsen skal være: gennem Kamp til Sejr, og ikke: gennem Kohandeler til Mandater«. Disse Ord burde prente sig fast i enhver fremadstræbende Arbejders Hjærne, men han bør samtidig forstaa, at for at undgaa Kohandelen maa han give Afkald paa Parlamentarismen, hvis Livsbetingelse netop er en ustandselig Sjakren og Tingen med Ideerne og en Leflen for de borgerlige Partier, blot for at opnaa saa mange flere Mandater, derved udebliver Kampen muligvis, men dermed ogsaa Sejren.

Arbejder! Tro ikke, at din Kamp kan føres ad parlamentarisk og dermed ad Alliancens Vej. Tro ikke paa Sympati fra anden Side. Ingen har Interesse sammen med dig og den Stand, du tilhører. Alle søger de at trykke dig saa langt ned i Smudset som vel muligt, alle suger de med Glæde din sidste Blodsdraabe, for selv at kunne leve i Overflod. Lad da din Frigørelseskamp forme sig derefter, Lad den blive raa, hensynsløs og brutal, som du selv er

Genstand for en hensynsløs Behandling. Spørg ikke om Overenskomster eller Traktater, som er oprettet ved Hjælp af en politisk Svindlers Mellemkomst. Handl, naar det passer dig, gaa i Kamp, naar du finder Tiden belejlig for dig. Paa den Maade naar du til de rene Liniers Klassekamp, men ikke gennem politisk Humbug.

Alfr. Nielsen.

Er der en Gud til?

Med denne Titel har Pastor *Sadolin*, udgivet en lille Pjece, hvori Forf. sætter sig den umulige Opgave, at gøre Propaganda for Religionen blandt tænkende Mennesker, idet han med krampagtig Anspændelse søger at gøre det ulogiske logisk, og med Vold vil anbringe de religiøse Fantasi-Fænomener i den stringente Tankes Verden.

At der intet afgørende Bevis kan føres for Guds Tilværelse, indrømmer Forf. straks; men, siger han: »Gudsfornægteren lige saa vel som den Kristne, har sin Livsanskuelse i Kraft af Tro og ikke i Kraft af Viden.«

Nuvel, skal absolut alle Spørgsmaal, i hvilke der umuligt kan fremføres haandgribelige Beviser, benævnes Trossager, saa for mig gærne, men da bliver der et milevidt Svælg mellem Gudsfornægterens og den religiøses Tro, idet den førstes er baseret paa Viden, er dennes klare Følgeslutning, hvorimod den religiøses Tro er rodløs overalt, undtagen netop paa Fantasiens Omraade.

Maa saaledes Forf. desværre opgive at føre noget Bevis for Guds Eksistens, mener han dog at kunne fremdrage Vidnesbyrd, som tilfredsstiller baade Forstandens og Følelsens Krav i saa Henseende.

Først belæres man om, at det religiøse er det normale, da alle Folkeslag har religiøse Forestillinger. Ja, hvis man ved det normale forstaar Flertallets, eller den gennemsnitlige Opfattelse af Problemerne, er Paastanden korrekt; men da lærer rigtignok Historien os, at hvad der i Dag er det abnorme, er maaske allerede i Morgen det normale . Blev ikke t. Eks. en Kolumbus, Galilæi eller Robert Fulton o. m. a. af deres Samttd forhaanet som Abnormiteter — hvis Tanker og Ideer vi lever paa i Dag og kalder det normale? Og er ikke alle Religionsstiftere, store som smaa, sete fra dette Standpunkt, til Hobe Abnormiteter? Hver især har fremsat sin Lære som en religiøs Abnormitet, der efterhaanden har hvervet Proselyter, indtil omsider Læren er godkendt af en større eller mindre Almenhed som det normale. Men opfatter man Betegnelsen normal som Udtryk for, hvad der er sundt, i Modsætning til den syge Abnormitet, da bliver ogsaa i denne Henseende Religionsstifterne, i Følge den moderne psyko-fysiske Videnskab, at betragte som abnorme, idet de alle bærer Sindssygens eller Epilepsiens ubedragelige Kendetegn. Med dette Faktum som Udgangspunkt, stiller Forf. Kendsgerningerne paa Hovedet, ved at han betegner den religionsløse som et defekt Menneske og tilføjer: »At være uden Religion er ikke Tegn paa Udvikling, men tvertimod paa Indskrumpning af Sjælelivet.« Ganske rigtig, men Forf. glemmer desværre at meddele, at Udvikling ikke er ensbetydende med Fremskridt. Er t. Eks. et Legeme oversaaet med Bylder, kan det ikke nægtes, der er foregaaet en betydelig Udvikling, som dog næppe nogen vil kalde Forbedring, hvorimod Fjærnelsen af disse Bylder, hvorved foraarsages en Indskrumpning af Legemet, vel maa blive et ubetinget Fremskridt. Religionen eller Religionerne er saadanne Sjælebylder, hvis Fjærnelse eller Afvikling er en absolut Nødvendighed for baade det aandelige og materielle Velvære.

Forf. er meget glad for Dr. Dennert, som har udregnet, at af 300 Videnskabsmænd troede de 242 paa Gud, blandt hvilke rigtignok kun de 90 — beklagelsesvis — var troende i kirkelig Forstand. Man maa imidlertid ikke glemme, at disse Mennesker, som alle andre, har været underkastet de forskellige Landes og Tiders Love, har været statsafhængige, og man har al Grund til at antage, at Gudsfornægtelsens strænge Straffe og Opinionens Foragt, har afholdt dem fra at udtale deres inderste Overbevisning. Al Statistik paa dette Omraade bliver derfor negativ og ret betydningsløs.

Dernæst kommer Vidnesbyrdet: Hvorfra har Verden og Livet sin Oprindelse uden fra Gud?

Forf. kan ikke, som nogle, lade Spørgsmaalet ligge, heller ikke tilfredsstiller det at sige, Verden er blevet til af sig selv, naar det staar fast, at af intet kommer intet. Derfor er ingen anden Forklaring mulig, end at *Verden og Livet er evigt.* Ustandseligt forandres og forvandles Livets Enkeltheder, men universelt set, som Helhed, er det evigt og uforanderligl. Den jordbundne, menneskelige Tanke, som undfanges i den tidsbegrænsede Hjærne, formaar ikke at fatte den tidsløse Ubegrænsethed, som kaldes Evigheden. Den fornuftmæssige Aand har imidlertid naaet et saadant Stade, at den fastslaar Umuligheden af nogen anden Forklaring med Hensyn til Stoffets og Livets Eksistens; thi det er jo ubestrideligt: Har Stoffet en Oprindelse, maa det selvfølgelig ogsaa have en Afslutning, men begge Dele kan kun postuleres ved at gøre brutal Vold paa vort bedste aandelige Eje, Fornuften. Pastoren siger rigtignok, at det er langt rimeligere for Tanken at antage Guds Evighed og at han har skabt Himlen og Jorden, men i samme Aandedræt begaar Forf. den Inkonsekvens, at hæve Gud højt over den menneskelige Erkendelse. Er dette Tilfældet, hvorfra ved man da, at han er evig, og hvorledes kan man da tillægge ham et helt System af Al-Egenskaber? Nej, det barnligt naive Gudsbegreb er et Fantasifoster, som intet Billede giver paa Forskningens fotografiske Plade.

Forf. omtaler ogsaa Hensigten med og Planmæssigheden i Livet, som et Vidnesbyrd om Gud. Selvfølgelig kan Livet, som er evigt, ingen Hensigt have, da det ligger i Sagens Natur, at kun det tidsbegrænsede kan sætte sig et Maal, og da den Kræfternes Bryden, som vi kalder Planmæssighed, udgør Livet, er dette Spørgsmaal allerede besvaret.

Endelig nævnes Samvittigheden som et Vidnesbyrd om Gud. Allerførst, hvad er Samvittigheden? Det er den umiddelbare Følelse af, hvad der er rigtigt eller forkert, og denne Skelnen er det successivt fremkomne Resultat af Paavirkning og Opdragelse, af indtærpet Moral og tvangsmæssige Retsbegreber. Samvittigheden er saaledes hverken medfødt eller tvangfrit erhvervet, men udgør den indpodede Retsbevidstheds Ekstrakt. Derfor er Samvittigheden uensartet hos de forskellige Folkeslag, og fordi den saa at sige er indsuget med Modermælken, er dens Myndighed, under de nuværende Samfundsforhold, desværre saa rodfæstet.

Samvittigheden forklares saaledes udmærket uden Guds Eksistens.

Med Hensyn til Pjecens sidste Afsnit »Den religiøse Erfaring«, gør Forf. sig atter skyldig i en Inkonsekvens, idet han forlanger, at det religiøse Problem ikke alene skal gennemtænkes, men tillige prøves erfaringsmæssigt derved, at man eksempelvis vover sig ind i Bønnens Verden. Hvorledes mener Pastoren egentlig, at den, der gennem Tænkning er bleven Gudsfornægter, skal vende sig i Bøn til et Væsen, han er overbevist om ikke eksisterer?

Men Fordringen er ganske snedig. Den minder paa bagvendt Vis om den spiritistiske Metode, at lade de nysgerrige, der ønsker at være Vidne til de spiritistiske Fænomener, først overvære en Serie Foredrag, hvorved Tilhørerne gøres saa sindsforstyrrede, at man er sikker paa, ved Forestillingerne, kun at have med andægtigt troende at gøre.

Til Slut skal kun anføres det logisk tvingende Bevis for Gudsfornægtelsens Ret, som alligevel trods Forfatterens Paastand, findes, og bestaar i, at det uendelige Univers og Stoffets, Klodeantallets Ubegrænsethed — hvilket *maa* erkendes — hverken kan være *skabt* eller lade sig *styre*, da Forudsætningen for selv den guddommeligste Skabelse og Styrelse maa være *Begrænsning*.

Da Pjecen ikke berører Religionens Virkninger i det praktiske, det sociale Liv, skal Spørgsmaalet om, hvor stor Lod og Del den har i de umenneskelige Samfundstilstande hvorunder vi lever, ikke behandles ved denne Lejlighed.

»Er der en Gud til?« kan trygt anbefales den kritiske og tænkende Læser, han vil nemlig gennem dette fortvivlede Forsøg paa at ræsonnere sig til en Guddoms Eksistens, være naaet til den sikre Overbevisning, at

der findes ingen Gud.

Johs. Mortensen.

Den syndikalistiske Bevægelse i Udlandet.

Vi har med Glæde modtaget et interessant Brev fra Holland, af hvilket vi nedenfor gengiver et Uddrag. Samtidig med, at vi sender Brevskriveren vor kammeratligste Genhilsen, maa vi komplimentere den ved Selvstudium erhvervede Skrivefærdighed, som med sine faa Fejl gør de fleste Indfødte til Skamme:

Delft, Juni 1909.

Hr, Johs. Mortensen, København.

Jeg modtog 3 Nr. af Deres ærede Blad »Syndikalisten« og har læst Indholdet med stor Interesse. Jeg ser, at der i Deres Land findes en ny frisk »libertair«-sociali-

stisk Bevægelse: »der klinger nye Signaler ad Danmarks Sletter hen«, skrev en af mine danske Venner foran i en liden Sangbog.

Omendskøndt jeg i de sidste Aar ikke har været i nogen Organisation, har jeg tilbragt hele Ungdommen i den socialistiske Bevægelse her i Holland. Pas paa, at den disciplinerede socialdemokratiske Aand ikke døder det frie Opsving. — —

Jeg læste den principielle Forklaring — foran i Deres Blad — om Syndikalismen som Bevægelse. Men maa der ikke tilføjes, at det skulde være nødvendigt, allerede nu at begyede med at forme Grupper og Kolonier for at lære selvstændigt at producere, arbejde og administrere u d e n »Patron« eller Mester. Ved »direkte Aktion« kan en lille Aarsag medføre en hel Omstyrtelse i Samfundet, og er vi i saadan en Tid vel rede, vel færdig til at overtage Produktionen?

Jeg har Venner, som allerede i fem Aar har arbejdet sammen paa denne Maade. De har et Trykkeri, og Forretningerne gaar godt. Men Medarbejderne maa forstaa hverandre og administrere godt, ligesom overalt, arbejde haardt ved egen Drift og harmonisk.

Jeg haaber, at De vil rette Fejlene, jeg skrev i dette Brev, som jeg har sammenstillet uden Ordbog. De maa vide at jeg, som aldrig har været i Danmark, har lært dansk-norsk ved Hjælp af mest tyske Lærebøger. Det har været noget vanskeligt for mig, men jeg kan nu forstaa Deres store Forfattere i deres eget Sprog. De vil vel ogsaa undskylde dette Brev, samme var for mig en god Øvelse.

Med hjertelig Hilsen

P. v. d. Woud.

„Samfundets Fjende."

Det er ikke godt at blive klog paa, hvem det er, *Leon Larsson* betragter som Samfundets Fjender, thi havde det kapitalistiske Samfund ingen værre Modstandere end den Flok professionelle Svindlere, Forrædere og Politispioner, hvorom Hovedbegivenhederne i »Samfundet Fjende« drejer sig, da havde det saavist ingen Nød; netop alle disse Typer paa aandelig Pjaltethed er det vel, der i væsentlig Grad bidrager til at opretholde det nuværende Samfundssystem, idet deres uafværgelige Tilsynekomst i en hvilken som helst Bevægelse medfører en saa stor Modløshed og Skepsis blandt dem, der har mere ideelle Grunde for deres Stræben, at Bevægelsen alene af den Grund ofte har Vanskelighed ved at vinde frem.

Men det ligger vel ogsaa nær at antage, at Navnet kun skal virke som et godt Reklameskilt paa Bogen, ligesom det tydeligt fremgaar af selve Bogen, at det hele kun er Geschäft, baseret paa at fremkomme med »sensationelle« Afsløringer af Begivenheder fra den svenske ungsocialistiske Bevægelse, Begivenheder, som ethvert fornuftigt Menneske dog maa indrømme, aldeles intet har med Kærnen i den ungsocialistiske Bevægelse at gøre.

Man maa lade de reaktionære Blade, at de ikke er kræsne i deres Valg af Midler til Bekæmpelse af de revolutionære Ideer, naar de kan ofre spaltelange Reklameartikler paa en Bog som »Samfundets Fjende«, der absolut ikke kan anvendes som et dueligt Vaaben i Reaktionens Tjeneste, men kun giver et Bevis paa, hvilke Skurke der udklækkes under det nuværende Samfundssystem. At Bogen paa denne Maade — sikkert uden Forfatterens Vilje — virker som et Angreb paa dem, der nu anbefaler den saa varmt, synes man i Øjeblikkets Iver at have overset, men Ulykken er ikke stor, da Bogen i sig selv er ganske ubetydelig.

Den ynkeligste Figur i hele Bogen gør selve Forfatteren som, efter at have givet en udmærket Skildring af de Kaar, hvorunder han selv sammen med mange andre har maattet arbejde paa et Fileværk, fortæller, hvorledes han ved at deltage i de ungsocialistiske Møder, kom i Selskab med et Par »Revolutionære«, hvis socialistiske Forstaaelse viste sig deri, at de erklærede »at Livet jo dog var meget rart at leve — selv i et Kapitalistsamfund — naar bare man havde Penge paa Lommen« og som ud fra den Betragtning, konsekvent og uden Hensyn til Midlerne, søgte at skaffe sig de Kontanter der krævedes, for at de kunde dele deres Tid mellem Stockholms Cafeer og Københavns Prostituerede, og som til Slut endog gik saa vidt, at de, for at tjene nogle Tusinde Rubler af det russiske Politi, vilde sende nogle af deres egne Kammerater i Døden. At Forfatteren under disse Forhold faar nogle forkvaklede Begreber om »revolutionær Socialisme« er ikke saa underligt, og han er da ogsaa ærlig nok til selv at indrømme det, idet han til Slut meddeler et Brev, som han har modtaget af Brostrøm (Axel Holmstrøm) hvori denne skriver:

> »Du har ganske vist været gal i længere Tid, men den Slags kan jo helbredes, og naar du først er begyndt at blive rask igen, saa haaber jeg, at det ikke skal vare længe, førend du bliver helt klar i Hjærnen.«

Med et humoristisk Tilsnit vilde »Samfundets Fjende« have været passende Lekture til Oplæsning ved selskabelige Sammenkomster indenfor Klubberne, men for Offentligheden, som ikke kender Forholdene eller Personerne, er den uden Interesse og ganske værdiløs.

A. N.

Pluk og Hug.

Udenrigsministeren og Konsejlspræsidenten i Farimagsgade — Regeringen Fr. Jeppesen Borgbjerg, har gennem sin snart verdensberømte Vejletale vist, at man selv med et Minimum af Evner dog formaar at frembringe et bondefiffigt, diplomatisk Resultat. Mens Kritikkerne vittigt har klædt denne ordinære Stræber af til hans borgerlige Skind, har Talen næppe haft synderlig Virkning indenfor Partiet, ja maaske føler de parlamentarisk anlagte sig særdeles smigrede over, at Generalen eventuelt kommer til at udgøre den ene Side af den fine Triangel: J. C. Christensen, Zahle og Borgbjerg — som ikke anerkender de tomme Huller i og udenfor Staten. Og dog skylder han — den havarerede Højremand — et tomt Hul i Partiet sin politiske Stilling. Som den blodigste Selvironi lyder Talen om, at Regeringsmedlemmerne skal være *dygtige* og *hæderlige*. Disse Egenskaber fordrer altsaa Repræsentanten for et Parti, der ligefrem er kittet sammen af alle mulige obscure „Affærer", og hvor førende Stillinger beklædes af Personer, som t. Eks. Lyngsle, mod hvilken endda den certasapyntede Prangertype, Pølsemager Sabro, synes en Hædersmand.

Bemærkningen om, at ingen Socialdemokrat tager Sæde i Regeringen, synes paa denne Baggrund selvfølgelig — og aldeles overflødig.

Frankrig.

DE POLITISKE ØDELÆGGERE.

I det sidste Nummer af »Union Cooperative« (»Andelsforbund«) skriver en af Arbejderbevægelsens samt Andelsbevægelsens Veteraner i Frankrig, A. Daudi-Bancel, nogle drøje Sandheder med Hensyn til de social-demokratiske Politikere og hele deres Slæng i Regeringen. Da det han siger samtidig vedrører Fagforeningsbevægelsen hidsætter vi følgende: Daudi-Bancel fremstiller sig som gammel Syndikalist, Medarbejder og Ven af Fernand Pellontier, Fader til *„De Samvirkende i Frankrig"*. I det han drager en Paralelle mellem Fagforenings- og Andelsbevægelserne med Hensyn til Politikernes skadelige Indflydelse paa disse, siger han: Efter at Guede & Co. har villet paatvinge Pellontier og Fagforeningerne det social-demokratiske Partis parlamentariske Virksomhed; samt efter at have udelukket Anarkisterne af de socialistiske Kongresser og saaledes tvungen dem til at fortsætte Kampen paa et rént økonomisk Grundlag, er det dog endt med, at man har maattet indrømme Tilværelsen af *De Samvirkende* som en uafhængig og politisk nevtral Organisation. Daudi-Bancel spørger da, hvorfor de social-demokratiske Politikere i flere Aar har anstrængt sig for at virkeliggøre den Forbrydelse imod den cooperative Bevægelse, som de dog selv anser for umulig, efter at de forgæves har forsøgt Attentatet mod Fagforeningerne. Efter vor Mening er Svaret let at give. De Herrer social-demokratiske Politikere og deres Hjord i den arbejdende Klasse holder meget af at beherske enhver Bevægelse, som kan bringe dem en eller anden Fordel, enten i Penge, (som Cooperativere) i Stemmer, eller til at udføre Hoveriarbejde i Partiets Tjeneste, som f. Ex. Fagforeningerne, og alt dette til Lykke og Fremgang for den politiske Bevægelse. Hvad de ikke kan komme til at regere over, forsøger de ved alle til Raadigbed staaende Midler at knuse. Lad os endelig ikke glemme, at denne Taktik anvender Social-Demokraterne overalt, saaledes ogsaa i Italien, Holland, De Nordamerikanske Fristater, Bøhmen, Danmark o. s. fr. Derfor nytter det ikke stort, at vor Kammerat, Bancel, siger, at deres Forsøg overfor Fagforeningerne er umulige og at Politikerne ikke kan erobre disse Organisationer, som konsekvent afviser alt politisk Maskepi. Dette er Tilfældet i Frankrig, men ingenlunde i alle andre Lande. Men fordi det i Øjeblikket er Tilfældet i Frankrig, derfor er det ikke dermed givet, at det ikke i Længden vil lykkes Reformisterne, hjulpne af Regeringens ledende Politikere, at knuse *„De Samvirkende Fagforbund"*.

TIL DJÆVELEN.

Konsistorium i Stockholm og Lund har erklæret, at Djævelen ikke hører til det centrale i den svenske Kirkes Lære. »Brand« indeholder i den Anledning følgende Digt:

Du Helvedmonark, som i evige Tider
har Mennesket skræmt med din svovlede Sø,
skønt nødig du vilde, du maatte omsider
dig trække tilbage, for siden at dø.

Du klared dig længe trods alt, gamle Satan,
saa voldsomt forfulgt og bestormet du blev.
Du var ej den dovne, du styrede Staten,
du kæmped' mens Herren i Dynerne drev.

Sædvanligvis har du jo sejret og vundet,
du Guder og Mennesker kuede strængt,
kun nu paa det sidste din Lykke var svundet,
din Ære begrænset og Magten betrængt.

Og dermed forsvinder jo Glæden i Livet,
thi Ære og Magt, det fornøjer enhver,
og Ære og Magt blev dig rigelig givet,
du Jorden, ja Verden erobrede hær.

Det tungt er at leve, naar Lykken er borte,
naar Mennesker haaner og Guderne leer,
naar ingen mer frygter for Helved' det sorte,
og ingen vil tro paa de evige Veer.

Saa dø da i Fred, jeg beundrer din Styrke,
om ogsaa til Slut du var ynkelig mat,
dog, skulde jeg vælge, jeg vilde dig dyrke
langt hel're end Gud med hans Paradisstat.

Monstro nu Vorherre kan længere trives
naar du bukker under og pakker dig bort.
Naar ikke med dig han kan kævle og kives,
han sikkert i Ensomhed keder sig sort.

Gunnar Danker.

Oversat ved Gerhard.

Hr. Gerhard! Mon Fanden sig tager af Dage
fordi han i Sverig sin Afsked nu faar,
naar blot over Sundet til os han kan drage
og leve i Hæder endnu mange Aar?

Vi gerne hans Højhed et »Velkommen" byder,
— for saa lidt vi Fjenden ej udæske vil —
Kan *Czaren* vi huse, da sikkert betyder
en Djævel som Satan ej fra eller til.

A. N.

Husk „Knutten"!

Ungsocialisternes Blad mod Zaren!

2 Øre pr. Eksp.

Forbundet

afholder stort offentligt Møde Søndag den 1, August Kl. i St. Vibenshus.

Som Indleder kommer *J. L. Johansen* til Stede for at tale om *Brugsforeningsspørgsmaalet.*

Hvem forhandler »Syndikalisten«.

Cigarforretningen Pilestræde 56, Cigarforretn. P. Fabersgade 18, Cigarforretn. Viola, Henrik Ibsensvej, Cigarforretn. Griffenfeldtsgade 33, Cigarforretn. Blegdamsvej 42, Cigarforretn. Thorsgade 3, Cigarforretn. Valdemarsgade 57.

Ekspediton: Ernst Jul. Krafft, Ny Carlsbergvej 1, 2.

O. A. Nielsens Bogtrykkeri. Studiestræde 21

Byttet Nr.